

[Kaj Poulsen]

tillade lønmodtagerne at udvise en sådan indbyrdes solidaritet.

Jeg finder det besynderligt, at man i beslutningsforslag nr. B 24 forsøger at give udtryk for, at lønmodtagerne skal have medindflydelse, når realiteten med beslutningsforslag nr. B 23 vil blive, at hovedaftalens § 4 vil blive til en lov, som fratager lønmodtagerne retten til at deltage i de væsentlige afgørelser, hvad angår deres egen arbejdssituation. Man kunne sige, det var rart, hvis man kaldte en skovl for en skovl og en spade for en spade.

Jeg kan på socialdemokratiets vegne ikke give tilslutning til forslagene.

Glistrup (FP):

Danmarks ulykke har sit udspring i den kortsynethed og uforstandighed, der var fremherskende, dengang gammelpartierne var enerådende monopolister herinde i folketinget. Fra den tid stammer bl. a., at man giver titler på beslutningsforslag, der skjuler og dækker, hvad det virkelige indhold er. Man forvirrer offentligheden og laver simpelt hen forurening af den offentlige debat. Når man kun hører overskrifterne, så tror man, det er noget helt, helt andet end det, der i virkeligheden foreslås. Desværre er det endnu kun fremskridtspartiet, der har lært at skrive lovtitler, som er dækkende, mens derimod det radikale venstre f. eks. stadig stikker tilbage i fortidens ødelæggende sump også på dette område.

Nu f. eks. sådan et par forslag som dem, vi har til behandling her. Beslutningsforslag nr. B 23 burde man selvfølgelig, sådan at læseren kunne vide, hvad det drejede sig om, have kaldt »Forslag til folketingsbeslutning om mødedillesamfundsundergravning«. Det er jo det, det går ud på, at man skal ødelægge samfundet ved, at alle skal rende til møder hele tiden, sådan at vi ikke kan få produceret noget, sådan at vi ikke kan få noget at leve af her i dette land.

Og hvis man skulle være hæderlige og ærlige og ikke komme i konflikt med forbrugerombudsmanden, eller hvad man nu har opfundet af djævelskaber her i dette samfund, så ville man selvfølgelig kalde forslag nr. B 24 for »Forslag til folketingsbeslutning om cambodiseringsfattiggørelse af Danmark«, for det er jo det, der er tale om, at man sim-

pelt hen vil ødelægge det danske samfund ved at rende rundt med disse forvirrede ideer, som vi ser praktiseret ovre i Cambodia. Det er simpelt hen det, der er indholdet af det forslag, som det radikale venstre fremsætter.

Arbejdsministeren kaldte dette forslag for velment og velmenende, og jeg tror i og for sig, arbejdsministeren har ret, hvis man vel at mærke befinder sig i den mikroverden, som det radikale venstres horisont og tilværelse efterhånden er begrænset til. Men når man har at gøre med makro-Danmark, når man virkelig har tilknytning til de forskellige befolkningsgrupper rundt omkring i Danmark, så må man sige, at det, der her forelægges folketinget, er en gang afsporede, studerekammerlivsfjerne fantasier, som ikke har noget som helst at gøre med Danmark i slutningen af det 20. århundrede, for slet ikke at sige Danmark på vej ind i det ny århundrede. Det ny århundrede var engang fanfaren for det radikale venstre, men det bliver antagelig også det eneste århundrede, som det radikale venstre kommer til at opleve.

Det er så ganske og aldeles åbenbart, at skal vi forbedre de sociale tilstande for menigmand her i Danmark, skal vi nå frem til det, som de radikale sikkert også i deres velmenenhed ønsker, et bedre Danmark, så er nu engang det økonomiske livs realiteter så hårde og brutale, at vi må sørge for, at vi får en tilstrækkelig stor produktionskage at dele ud af. Bevares, de, der svømmer ovenpå i et samfund, kan klare sig i et samfund med en lille produktionskage, for de skal nok rage til sig til at leve i overflod, men skal det virkelig være således, at alle 5 millioner danskere – også dem, der er svagere stillet i deres udgangsposition – skal få det godt, så skal vi opnå en tilfredsstillende stor produktion, og vi skal meget gerne opnå, at danskerne ikke skal tilbringe alt for lang tid med at pukle på deres arbejdspladser, men at de også kan nyde og blive beriget af kulturelle, familiemæssige og menneskelige aktiviteter. Skal der inden for en forholdsvis kort arbejdstid præsteres en stor produktion, så skal man simpelt hen tilbringe sin tid i produktionens tjeneste med at arbejde og ikke med at rende sammen til møder, hvor man stemmer så om det ene og så om det andet og forhandler efter sine sympatier og antipatier og ved intriger får dannet alverdens kløfter imellem